

ANTOLOGIE POVÍDEK NEJMLADŠÍ GENERACE AUTORŮ
ČESKÉ FANTASTIKY

LEOŠ **KYŠA** (ed.)

L3G3NDY

STOP

Hostující povídka **Theo Addair**

L3G3NDY

ANTOLOGIE POVÍDEK
NEJMLADŠÍ GENERACE AUTORŮ
ČESKÉ FANTASTIKY

L3G3NDY

LEOŠ **KYŠA** (ed.)

Copyright © Theo Addair, František Bui, Leoš Kyša,
Annie Mirai, Daniel Podlipný,
Veronika Šašalová, Martina Šourková,
Valerie Štástková, Tereza Vodvářková,
Sára Vůchová, Michael Walter, 2020

Illustration © Adéla Miklíková, 2020

Cover art © Lukáš Tuma, 2020

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-179-3 (print)

ISBN 978-80-7557-923-2 (ePub)

ISBN 978-80-7557-924-9 (mobi)

ISBN 978-80-7557-925-6 (pdf)

Na poušti příběhů

Touha vyprávět příběh nikdy neumírá. Neříkám nic nového, ale vždy mě znovu a znovu fascinuje, jak se rodí noví a noví spisovatelé, mladí lidé zaujatí příběhy, které četli a které touží vyprávět jinak, po svém, neodraditelní znuděností starců, že vše už tu bylo, vše už bylo řečeno a vyprávěno tisíckrát.

I když je to pravda. Jenže každá generace chce své vlastní příběhy, své vlastní hrdiny a svůj vlastní způsob vyprávění. Někdy je za tím drzost, pocit výjimečnosti, že zrovna jejich generace konečně napíše ty správné příběhy, ty hrdiny a jejich peripetie, které budou dokonalé a po nichž už konečně nepříjde nic lepšího. Drzost běžná, ale marná, protože ti, kdo přijdou po nich, budou mít stejný pocit výjimečnosti jako oni. Ale někdy, někdy je za tím něco víc, vědomí, že každá nová generace je jenom součástí proudu dějin, proudu odvěké lidské fascinace příběhem a přichází s pokorou položit své zrnko písku do obrovské přesypající se pouště vyprávění.

Ze starých příběhů se rodí nové. A stejně je tomu i u této knihy. Staré příběhy českých le-

gend uchopili nejmladší autoři české fantastiky po svém. Vážně, romanticky, humorně i s varujícím podtextem. Ze spojení starého a nového tak vznikly L3g3ndy, které znovu uvedou v život příběhy o Bivojovi a kanci (tedy vlastně Kanci), Golemovi, pražském Orloji, nikdy nekončící Dívčí válce, ale i ty méně známé, jako jsou Železný muž či příběh zakleté dívky z ulice V Tůních.

Vítejte ve světě fantazie nejmladších autorů, světa, do kterého vstupujete s odvahou poznat nové, ale odejdete s jistotou, že touha vyprávět příběh nikdy neumírá.

Leoš Kyša

Valerie Štástková
Deset kostlivců

Lilo už čtvrtý den a mně z toho běhal mráz po zádech, jen jsem se přiblížila ke dveřím nebo k oknu. Podívala jsem se na hodinky, kde na mě jako kletba svítili tři kostlivci. Hodinky jich vždycky ukazovaly víc, když si počasí venku vysloveně hrálo na *Prší, prší, jen se leje*. „Pitomej déšť,“ zanádařovala jsem, otevřela na iPadu Spotify a pustila si jeden ze svých oblíbených lo-fi playlistů. Zvýšila jsem hlasitost, abych přehlušila liják a taky aby mě to nakoplo se konečně zvednout a začít něco dělat.

Nešlo ani tak o to, jak mě ty pitomý kapky nenechaly celou noc vyspat. Neměla jsem déšť ráda prakticky odjakživa. Když mi bylo šest, chvíli po tom, co jsem se konečně naučila trochu číst, jsem šla z knihovny a nesla si jednu ze svých prvních knih – *Letopisy Narnie*. Každou stránku jsem louskala snad hodinu, ale nemohla jsem se od toho odtrhnout. Asi jsem si tenkrát přála být Lucinka a najít dveře do jiného světa. Místo toho jsem cestou domů totálně promokla a druhý den skončila v horečkách. Myslím, že mi nikdy nebylo tak zle. Máma vola-

la obden doktorům, ale žádný se mnou nechtěl přijít do styku. Řekli nám, že se prý na nachlazení neumírá nebo něco podobného... Moc si toho nevybavuju, byla jsem malátná a svět kolem sebe vnímala jen tak napůl. Víím, že táta spal vedle mojí postele, kontroloval mi teplotu a děsil mě pokaždé, když mě budil uprostřed noci, aby mi dal další léky. Přesto to trvalo dlouhých čtrnáct dní, během kterých jsem poprvé v životě na hodinkách viděla sedm kostlivců. Sedm! Nikdy jsem ve svém okolí neslyšela o nikom, kdo by jich měl víc než šest.

Oblékala jsem se, ale trvalo mi to. Šálu jsem omotala pevně kolem krku, nasadila roušku, vinylové rukavice a kapuci si stáhla hluboko do čela. Několikrát jsem se nadechla, než jsem se odvážíla otevřít domovní dveře. Pitomej déšť, pomyslela jsem si znovu a pak vyšla ven.

V podzemce si nikdy nesesám, snažím se držet stranou ostatních a dávám pozor, abych se nikoho nedotýkala. Naštěstí to tak dělají skoro všichni, ale co kdyby náhodou. Jistota je jistota. Jednou jsem viděla starý film, kde lidi jeli metrem, holýma rukama se drželi madel, stáli těsně u sebe a povídali si bez roušek. Přišlo mi to divný, divně špinavý. Měli zvláštní svět.

Do školy jsem kvůli slejváku jela zase pozdě. Tenhle týden už potřetí. Dobrá práce, Simo-

no. Pokukovala jsem po čase na telefonu, kde na mě v horním pravém rohu displeje vyskakoval červený vykřičník s novými zprávami ze státní aplikace O-Zprávy, vybranými pro moji věkovou skupinu. Kontrolovali, jestli jste si to přečetli. Nevím přesně jak, ale představovala jsem si to podobně jako na Messengeru. Jakmile jste to rozklikli, v nějaký vaší kolonce zapípalo upozornění „zobrazeno“, a když ne, mohl to být problém. Nebavilo mě to číst... Ale když si to člověk přečte ráno, má už po zbytek dne klid.

Mladý muž (28) zemřel při vyklánění se z okna, nerespektoval výstrahu Orloje.

Žena (26) nechala děti v kočárku bez filtru, ignorovala hlášení Orloje a vystavila svá roční batolata smrtelnému nebezpečí, děti převzala do péče sociální služba, žena byla poslána na vyšetření.

Teenageři (14, 16, 17) byli venku po setmění, Orloj hlásil nebezpečí mnohem dřív, než jeden z nich skončil se zlomenou nohou v nemocnici.

Depresivní věci, na který teď budu myslet, skvělý.

Na chvíli jsem se podívala kolem, abych zjistila, kde jsem. Do háje. Dveře se zrovna zavíraly – a já měla vystoupit. Mohla jsem je ještě zkusit otevřít, ale to by bylo nebezpečný kvůli virům a bakteriím a já trubka si sundala ruka-

vice, aby se mi líp ovládal telefon. Ach jo. Takže jsem stála, koukala, jak se moje stanice vzdaluje, a musela prostě počkat. Když se vlak konečně znovu zastavil, rychlým krokem jsem vyšla z podzemky a zamířila ke škole. Šla jsem zkratkou, ale déšť mě stíhal všude. Vlhko se mi dostávalo pod kabát a já se radši ani neodvážila podívat na hodinky. Pitomej, zatracenej déšť, opakovala jsem si.

Do školy jsem přišla fakt pozdě. Učitelka se na mě ani nepodívala. Nikdo nic neřekl. Přesto se mi zrychlil tep a Orloj vystoupal na čtyři kostlivce. Uklidňovala jsem se snad hodinu.

* * *

O přestávce do mého boxu přišla Mirka: „Jsi v pohodě?“

„To ten déšť,“ odsekla jsem nevrle.

„No jasný.“

S Mirkou se známe už od školky, jsem fakt ráda, že mám člověka, jako je ona. Ve školce chodila do třídy Berušek a já do Lišek. Netuším, podle čeho nás dělili, ale měla jsem tehdy radost, že mě s mojí drobnou postavou zařadili zrovna tam. Lišky jsou přece silné, rychlé, a přitom tak roztomilé! Na předávání Orloje šly ale všechny třídy společně. Učitelky nás

na školním hřišti seřadily do zástupů a já skončila vedle holky s dlouhým copem. „Ahoj! Já jsem Mirka,“ představila se mi hned. Pak přišli nějací lidé z ministerstva a všichni jsme museli být zticha. Stejně jsme po sobě pokukovaly a já jí pošeptala, že se jmenuju Simča. Pak nám rozdali letáčky a dlouho nám něco povídali. O Ministerstvu ochrany obyvatelstva, o tom, jak vládě záleží na každém z nás, na naší bezpečnosti a šťastné budoucnosti. Pamatuju si to spíš, až když jsem to viděla z oken jako starší, než když to říkali nám. Co si ale pamatuju, byla chvíle předání. Každý měl z té svojí řady vystoupit, dojít k pánovi s gumovými rukavicemi a rouškou, od kterého pak dostal hodinky. Potom se zařadil na konec. První šla třída Kuřátek, za ní Králíčků a Berušek, Mirka dostala hodinky dřív než já a já jí to skoro záviděla. Když přišla řada na mě, byla jsem děsně nervózní. Vysoký muž mě chytil za předloktí rukou v tlusté gumové rukavici a zahuhlal něco jako: „Tohle tě bude celý život chránit, maličká.“

„Měla by sis to dát někam usušit,“ probrala mě ze zamyšlení Mirka a ukázala na můj promoklý kabát. Souhlasně jsem zamručela.

„Hele, jednou to přestane, snad,“ pokusila se mě alespoň utěšit.

Pak se ale ozvalo zvonění, a tak šla do svého boxu. Já ještě rychle popadla promočený kabát, pověsila ho nad topení a taky se chtěla vrátit na svoje místo, když se ve dveřích objevila třídní Nevrlá. Boxy jsou od sebe sice z hygienických důvodů vzdálené na metr, takže dřív bych za nimi mohla zkusit nepozorovaně proklouznout, zatímco by si učitelka připravovala počítač, jsou ale po letní rekonstrukci poloprůhledné, takže bych vypadala spíš pitomě, než že by mi to výrazně pomohlo. Na svoje místo tak jdu zas trochu potupně pozdě, ale tentokrát už alespoň suchá.

Jako každý čtvrtek má Mirka plavání a já chodím do knihovny za školou. Mám to tu ráda. Je tu takové malé křeslo u okna, kde si můžu číst při denním světle z papírových knih a nekažit si oči. Venku pořád lilo a já se při tom snažila přelouskat přírodovědnou učebnici, která byla na to, že to byla učebnice, fakt zajímavá. Zrovna jsem četla o vosách. Jsou to predátoři a mají rády nektar. Taky mám ráda sladký, ale moc si ho nedávám... Vlastně jsem se to úplně odnaučila, protože je to nezdravý; když do sebe naláduješ tabulku čokolády na posezení, vyskočí ti na hodinkách jedna lebka navíc klidně na celý den. Ve škole jsem slyšela o klukovi, co se s někým vsadil o litr, že se bude sladkým cpát, dokud

nebude mít sedm lebek. Vyhnal to na pět a pak mu v bance zablokovali kreditku, aby nemohl kupovat nic dalšího. Dali to vědět i do školy, takže dostal deset hodin tělocviku navíc a poloviční oběd na několik dní. A lidi si z něj nakonec dělali spíš srandu, než že by ho za to někdo uznával.

Dočítala jsem tu dvojstránku o vosách, když okno, u kterého jsem seděla, udělalo divný vrzavý zvuk. Skrrrrrz. Vítr. Nějaký hňup nechal otevřené dveře do knihovny a do okenních tabulek se opřel průvan. Vstala jsem, abych staré velké okno pořádně dovřela, a skrz mokré sklo uviděla v dešti kluka. Procházel kolem knihovny, bez kapuce, bez deštníku, takovým tím tanečním krokem, jaký jsme s Mirkou předváděly samy doma na nové písničky. Ale to nám táhlo tak na deset. Vítr mu z vlasů udělal pomuchlaný cosi. Šlapal do louží a voda kolem něj stříkala na všechny strany. Copak je opilý? Na opilého šel ale příliš jistě. Zato se šíleně usmíval. Možná je to feťák. Nebo blázen. Učili jsme se o tom, co se může stát s lidskou myslí. Ale tyhle lidi zavírají, aby si neublížili. Nebo někomu. Když se člověk zblázní, Orloj o něm dřív nebo později ví a varuje před ním. Pro jistotu jsem se podívala na hodinky – jedna lebka, takže standard. Nepředstavoval pro mě nebezpečí. Zírala jsem na něj a on se blížil ke knihovně. Přes záda měl

přehozený černý batoh – ten jsem poznávala, byla to značka, co vyrábí tátova firma. Hádám, že to bylo taky jediný místo, který ten kluk neměl promočený.

Uklidněná jsem si znovu sedla a začetla se do učebnice. *Vosy si nejčastěji staví hnízdo na zemi v lesích, podél břehů vod a polních cest...* Nikdy jsem po lese ani po poli nešla. A Vltava byla celá zastavěná, takže na ni člověk mohl koukat jen přes fakt tlustý skla.

Dveře do knihovny se najednou s hlasitým skřípotem rozletěly. Trhnutím jsem znovu zvedla hlavu od knihy. Byl tam. Ten kluk. Voda mu crčela z těla a boty duněly do ticha knihovny. Překvapilo mě, že se na něj nikdo ani nepodíval. Šel k policím s nápisem beletrie, vzal velkou barevnou knihu pod písmenem H, pak s ní došel k samoobslužnému automatu, a než jsem stačila ten divný výjev pochopit, byl zase pryč.

Zbyla tu po něm jen hromada louží a šlápot. „Blázen,“ řekla jsem si a vrátila se k vosám.

* * *

Konečně přestalo pršet, ale vzduch se vlhkosti nezbavil a celodenní šero zrovna taky nepřispívalo k dobrý náladě. Prostě podzim. Fakt nejlepší období na narozeniny. Nikam se mi celý

den nechtělo, ale Mirka mi od rána spamovala Messenger, ať se konečně seberu a taky jednou vypadnu z baráku, než tu zapustím kořeny jako jedna z těch kytek, co mám doma na parapetu. Občas je ta holka fakt k nevydržení. Ale asi proto ji mám tak ráda.

Večer jsem jela do naší oblíbený kavárny naproti knihovně. Mají tu všechno jednorázový – šálky, lžičky, talířky... no prostě všechno, takže to tu je ultra bezpečný a příjemný. Žádný bacily a viry. Nesnášela jsem, když jsme jedly ve školní jídelně a měla jsem třeba ve vidličce zaseklý zrnko rýže po někom. Eeeeh. Představa, že tu vidličku cucala nějaká špindíra, co měla plnou pusou aft nebo měla chřipku a já to od ní kvůli špatný hygieně chytanu... Ne, díky. Taky za to zavřeli vedoucí kuchyně – jako pokus o vraždu. Byla z toho docela velká mediální aféra. Dokonce nám všem rozeslali SMSky s instrukcemi, kdyby nám něco bylo, kam se máme přihlásit a jak postupovat. Od té doby už tam mají nádobí jednorázový a provádějí pravidelný hygienický kontroly.

„Símo, tak co ty školy... Už jsi konečně s tou svojí literární duší vymyslela, kam se přihlásíš?“ zeptala se mě Mirka, když nám přinesli kafe.

„Ale dej mi s tím pokoj... Zatím ne. Připadá mi to šílený, střední hrozně rychle utekla...“

„No jo, ale to základka takhle zpětně taky.“

„Nemluv mi o tom... Uvědomuješ si, že teď půjdeme asi každá jinam? Ne asi. Je to jasný, že půjdeme...“

„Děláš z toho zbytečnej horor, Símo,“ usmála se Mirka a usrkla ze svého hrníčku. Ale poznala jsem na ní, že z toho byla taky trochu nesyvá a měla jsem neodolatelnou chuť ji donutit to přiznat.

„Zapomnělas, že jsme jako siamský dvojčata a já poznám, že tě to taky štve?“ dloubla jsem do ní loktem tak silně, že se málem polila.

„No tak fajn. Fajn. Když to musíš rozpitvát... Taky mě to štve. Ale to zvládneme, ne?“

„No jasně, že jo, ale bude to hrozně divný.“

„Bude, ale... Když budu architektka, budu ti pak moct postavit barák a ty budeš žít v mém osobním díle, to je cool, ne?“

„Takže přežiju tak...“ rozesmála jsem se, „tak pár hodin, než to na mě spadne?“

„Haha,“ pokusila se Mirka o ironický smích, ale přitom celá zrudla, jak se snažila ten skutečný smích zadržet. „Dala bych ti tam svoji fotku do rámečku nad každý dveře, siamská sestřičko!“

„Tak jo, platí!“ smály jsme se už obě na celou kavárenskou buňku, v které jsme seděly. Naštěstí jsou zvukotěsné, takže jsme nikoho ne-

rušily. A asi jsme to tu celé poprskaly, ale ani to nevadí – než si sem přijdou sednout noví zákazníci, všechno se tu automaticky vydezinfikuje.

„Hele, to mi připomíná,“ pokračovala Mirka a ještě se při tom snažila popadnout dech, „viděla jsi u školy toho nového kluka?“

Na zádech mě zamrazilo. Je možný, že mluví o tom z knihovny?

„Je už na vejšce, nevím, co studuje, ale občas ho potkám na nádvoří. Ten kluk si bere jídlo ven! Skoro nenosí roušky, a dokonce.... a teď se podrž, Símo, viděla jsem ho odcházet ze školy venkem v dešti bez deštníku, bez kapuce, prostě jen tak!“

Začala jsem být sakra nervózní, aniž bych věděla proč, tyhle věci dělá přece ten kluk, ne já. O nic nejde.

Mirka se ke mně naklonila a spiklenecky zašeptala: „Myslím, že je to blázen, měli by ho zavřít.“ A pak se rozvihňala, ale mně do smíchu nebylo.

„Tušíš, co je zač?“

„Jak bych asi mohla? Pravděpodobně je šílenej. Jenom jsem ho několikrát zahlídla.“

* * *

Do školy jsem šla pěšky s docela dobrou náladou. Před rouškou se mi při výdechu přes filtr dělala mlha a já si představovala, že je to malý oblak vílího prachu. Jo, jsem už skoro plnoletá a pořád si hraju, že věřím na víly.

Po hlavních ulicích se chodilo ve dvou řadách, vždy po pravé straně, aby se zabránilo nehodám, které se dříve na přeplněných chodnicích stávaly. Lidé se předbíhali, zakopávali, mnohokrát uklouzli, když pospíchali přes náledí nebo po mokré cestě, a při tom ohrožovali nejen sebe, ale i ostatní chodce. Cesta hlavními ulicemi proto trvala mnohem déle, než když jste šli malými uličkami, tam byla pravidla značně volnější, ale asi právě proto bylo ministerstvem doporučováno chodit po hlavních, na kterých byly vyznačené pruhy pro chodce. Člověk se po nějaké době naučil, jak daleko se musí držet od toho před sebou, jak rychle musí zvedat nohy, jak dlouhé dělat kroky, jak rychle při tom dýchat. Byla jsem vždycky jako dítě hrozně nervózní a bála se, že mě některý z pouličních strážců vyhodí nebo seřve, několikrát jsem to i viděla. Viděla jsem, jak lidi za porušení bezpečnostních pravidel bijou nebo odvádějí. Když to dělali strážci, považovalo se to za legitimní a já to brala jako součást dne, ale někdy na mě řval obyčejný civil jenom proto, že měl pocit, že

jsem se k němu moc přiblížila. Ale i na to si člověk nakonec zvykne. Časem jsem to prostě přestala vnímat.

Do školy jsem dorazila jako jedna z prvních. Sedla jsem si na Mirčinu lavici a čekala, až se objeví. Ale boxy ve třídě se pomalu plnily a Mirka pořád nikde. Pak zazvonilo a všichni si sedli. Kde je tak dlouho?

Jestli já skoro vždycky chodím pozdě, Mirka je můj přesný opak.

Pak přišla Nevrlá, třídní, který jsme tak s Mirkou říkaly. Jmenovala se ve skutečnosti Líbezná, ale moc nám to k její povaze nesedělo.

„Simono?“

„Ano?“ Vyletěla jsem z Mirčiny lavice a chtěla jít na svoje místo, ale Nevrlá mě v půli cesty zastavila a řekla mi, ať jdu za ní na chodbu. Co mi chce?

„Máš se hlásit u doktorky,“ oznámila mi polohlasem, skoro metr ode mě. „Mirka je nemocná a ty se s ní hodně bavíš.“

„Mirka je nemocná?“ vyhrkla jsem a Nevrlá se na mě přísně podívala, jako že to tu hned nemusím roztrubovat přes celou chodbu.

„Prostě si tam zajdi,“ odsekla, nervózně se podívala na hodinky a pak odešla zpět do třídy.

Mirka? Vždyť jí ještě včera nic nebylo, za protestovala jsem v duchu. Nebo si utírala nos?

Měla kašel nebo...? Nedokázala jsem si ale na nic vzpomenout. Na nic divného. Instinktivně jsem několikrát popotáhla, ale byla to blbost. Nic mi nebylo.

Vydala jsem se i tak o několik pater níž, do suterénu, kde měla ordinaci školní lékařka. Všechno tam měla děsivě sterilní a bílý. Vešla jsem a chtěla si sednout v čekárně. Ale reproduktor téměř ihned chrčivě vyštěkl moje jméno: „Simona?“

„Ano?“

„Pojď dál,“ řekl hlas. Byla to doktorka, ale zněla spíš jako stroj. Dveře s monitorem, ze kterého se díval doktorčin obličej, se s tichým pípnutím otevřely. Za nimi byla malá místnost. Fakt maličká. S malým umyvadlem, věšákem a plastovou stoličkou. Ještěže nemám klaustrofobii, napadlo mě, když jsem tam vcházela.

„Postav se čelem ke značce na stěně,“ řekla mi robodoktorka, která kromě kovového hlasu vypadala vlastně jako docela milá babička s velkým drdolem. Na jedné stěně se najednou opravdu objevil červený křížek. Stoupla jsem si proti němu. Ze stěny přímo ve výšce úst vyjela tenká tyčka s něčím, co vypadalo jako zploštělá otočená lžička.

„Přístup prosím tak, aby ti testovací tyčinka spočívala na jazyku, pak zavři ústa. Odpočítám

do deseti a ty otevřeš ústa a necháš tyčinku za-
jet zpět do stěny. Rukama na ni po celou dobu
nesahej.“

Nervózně jsem polkla. Vůbec se mi nelíbilo,
že mám do pusy strkat něco neznámého. Přesto
jsem ji pomalu otevřela, udělala krok a ucítila,
jak se mi ten studený neznámý předmět dotkl
napřed spodního rtu a pak jazyka. Zavřela jsem
oči. A modlila se, ať je to fakt sterilní.

Když to skončilo, měřila mi doktorka ještě
teplotu, tlak, zkoumala moji reakci na světlo
a další podněty a celou dobu se mě ten robo-
hlas jen tak mimochodem vyptával na Mirku.
„Nechovala se tvoje kamarádka poslední dobou
nějak jinak než obvykle? Neříkala ti věci, kte-
ré nedávaly smysl? O čem jste si poslední do-
bou povídaly?“

Nakonec mi řekla, že jsem v pořádku. I přes-
to jsem se tak necítila.

* * *

Šla jsem do knihovny, abych přišla na jiné
myšlenky, ale ani tady jsem neměla klid.
Cestou jsem pořád Mirce volala, ale marně.
Když jsem přestala myslet na tu divnopohlíd-
ku a na Mirčinu záhadnou nemoc, vzpomněla
jsem si na toho šíleného kluka. Navíc jsem si

při příchodu všimla, že v polici už zase ležela ta jeho barevná kniha. A tak jsem chvíli seděla a koukala do prázdna a pak zas chvíli na police s písmenem H a na hřbet té nápadně barevné knihy. Nakonec jsem to nevydržela, vstala a došla k regálům s beletrií. Dlouho jsem si ještě prohlížela knihy kolem, než jsem se přece odvážila se pro tu jednu natáhnout.

Vzala jsem ji a spěšně se otočila, abych zamířila zpět do svého křesla. Místo toho jsem ale narazila do něčeho... do někoho aspoň o dvě hlavy vyššího.

„Pardon,“ špitla jsem a chtěla zdrhnout do bezpečí svého křesílka, když se nade mnou ozval pobavený mužský hlas: „Fajn kniha, co?“

Na ruce se mi v tu ránu rozblikaly hodinky. To snad není možný, zpanikařila jsem. Tohle není možný. Blikalo... deset kostlivců. Deset! Zamrkala jsem, ale to už se mi podlomila kolena. Umírám? Před očima jsem měla rázem tmu. Pamatuju si, že jsem se ještě pokusila zachytit police, ale pak jsem upadla. Nebolelo to, jen jsem měla strach...

Bylo to, jako když se ráno budíte s fakt děsnou migrénou. Všechno bylo zmatený. Proč proboha ležím v knihovně na gauči, problesklo mi hlavou. Pak se mi to všechno znovu vybavilo

a já si rychle zkontrolovala hodinky. Pořád deset kostlivců! Do prdele. Tohle ne. Až v tu chvíli mi došlo, že nade mnou stál ten kluk. Usmíval se, nejistě, jako když nevíte, co máte dělat, ale víte, že něco byste dělat měli.

„Jsi v pohodě?“ promluvil.

„Eh...“ vydechla jsem a zkusila se postavit, ale znovu se mi zamotala hlava. „Asi jo.“

„Nechtěl jsem tě vyděsit. Jen jsi první, koho vidím tu knihu číst...“

„Já... Ještě jsem ji nečetla.“

„Aha,“ teď jsem zneklidnila já jeho.

„No ale je fakt super...“

„Tak jo,“ odkývala jsem a modlila se, aby konečně šel.

„Já jsem Leo. Kdyby sis to s tou knížkou náhodou nerozmyslela, klidně o ní pak můžeme pokecat.“

Přikývla jsem a v duchu se stále modlila, aby už šel konečně pryč. Kupodivu mě asi někdo nebo něco vyslyšelo, protože se prostě otočil, řekl: „Tak čau,“ a odešel.

* * *

Orloj přestal hlásit nebezpečí, ale já zůstala ještě sedět a přehrávala si to v hlavě. Neschopná to pochopit. Copak se mi mohly hodinky rozbít?

Tohle přece nebylo normální. Nezdál se jako blázen. Ale bylo tam fakt deset lebek... Zablikaly a pak tam svítily po celou dobu. Ten kluk je nebezpečný. Sakra moc.

Všimla jsem si, že ta velká barevná kniha ležela na pohovce vedle mě. Vždyť jsem si ji taky půjčovala, chtěla jsem si ji přečíst... Ale taky jsem věděla, že tu teď nedokážu zůstat a číst. Popadla jsem ji, vypůjčila si ji a vyběhla ven.

Jela jsem domů. Jakmile jsem se zavřela do bezpečí svého pokoje, jako v transu jsem vytočila Ochranný orgán, rozhodnutá toho kluka nahlásit. Musela jsem. Nebylo to normální.

„Krásný den, vítá vás Ochranný orgán hlavního města Prahy. Pokud chcete nahlásit nevhodné chování, stiskněte jedničku, pokud máte potíže s Orlojem, stiskněte...“ Nahraný hlas byl až přehnaně optimistický a to mě z toho šoku, který se mě držel od incidentu v knihovně, probralo. Co to dělám? Zapochoybovala jsem a telefon zase položila. Zbijí ho a zavrou, pokud to udělám. Budu za to moct já.

Lehla jsem si na postel a chtěla to všechno jen v klidu rozdýchat, když se ten hloupý telefon rozvibroval. Na displeji děsivě svítilo jméno volajícího. Ochranný orgán hlavního města Prahy. Co teď, křičelo ve mně, ale nezbývalo mi nic jiného než to zvednout.

„Dobrý den, u telefonu Anna Svobodná, operátorka pro pomoc občanů, máme tu od vás zmeškaný hovor, slečno.“

„Eh... dobrý den. Já... Moc se omlouvám, asi jsem vás omylem vytočila v kapse.“

„Jste si jistá, slečno?“

„Ano, ano, moc se omlouvám!“

„Pokud je tomu tak, nic se neděje. Přeji vám krásný a bezpečný večer.“

„Vám také.“

Hovor jsem ukončila a telefon odhodila na podlahu. Zalhala jsem úřední pracovníci! Podívala jsem se na hodiny, ale nic nezvyklého mi Orloj nehlásil. To mě trochu uklidnilo a já úlevně zavřela oči. Chvilí jsem ležela a pak vytáhla z batohu velkou barevnou knihu.

Ve světě za hranicí.

Chtěla jsem začít číst, ale pořád jsem měla před očima toho divného kluka. Byl milý, pomohl mi a nedělal žádná nesmyslná gesta... Co když byl něčím nakažený, a ne blázen? Vyděšeně jsem vstala a doběhla do koupelny. Zběsile jsem si drhla ruce a prohlížela si tvář v zrcadle. Jestli byl nakažený, teď už je na paniku pozdě. Sakra. Dala jsem se alespoň do hledání teploměru, když mi to najednou všechno došlo. Ten kluk. Leo. On neměl hodinky! Opakovala jsem si to, s úlevou a zá-

rovenň zděšeně. Proto je nebezpečný. Ten kluk nepoužívá Orloj!

* * *

Povídky to byly docela hezké – bláznivé, nerealistické, ale s pěknými konci. Byly nazvané podle jmen hlavních postav. A vyprávěly o lidech, kteří se vzepřeli vlastnímu osudu nebo nešťestí a podařilo se jim uspět. Hltala jsem stránku za stránkou a někde uvnitř při tom cítila zvláštní provinilost. Měla jsem dojem, že nedokážu sedět na jednom místě – a taky to moc nešlo. Chvíli jsem chodila s knihou po pokoji. Chvíli četla dole v kuchyni. Co je to se mnou?

Byla skoro půlnoc, když jsem se dostala k povídce s názvem *Leo*.

Sakra. To má být jako vtip?

Byla o klukovi, který to v životě neměl lehký. Táta byl násilník a jednou zbil mámu tak, že se už neprobrala. On ji našel mrtvou a otce na policii šel udat sám. Pak šel do děcáku, kde vydržel rok. Utekl. Cestoval po světě a pomáhal, žil ze dne na den a učil se z knih a od lidí, protože nikdy neměl dost peněz, aby zůstal na jednom místě. Nakonec vstoupil do armády, kde umřel při pitomý havárii, ale zachránil jiný... Byla jsem zmatená. Naštvaná, jak ta povíd-

ka skončila. Všechny předchozí dopadly dobře. Tak proč zrovna tahle ne?! Zkontrolovala jsem mobil a chtěla o tom napsat Mirce, ale pak mi došlo, že od chvíle, co onemocněla, není online. Kruci.

Celou noc jsem nemohla zabrat.

Ten kluk... Leo. Co je zač?

A co bude s Mirkou... Cítila jsem se provinile, že pořád nevím skoro nic.

* * *

Po škole jsem šla za Mirkou, teda chtěla jsem. Její rodiče mě ale odmítli pustit do baráku. Na telefon mi nikdo nereagoval. Stála jsem tam asi hodinu, pak jsem konečně zahlédla Mirčinu postarší sousedku, co šla ven se zarostlým pudlem. „Dobré odpoledne,“ pozdravila jsem ji z doporučené vzdálenosti, ale ta ženská se na mě ani nepodívala. Napadlo mě, že je asi nahluchlá, a tak jsem zvýšila hlas. Ale ani jsem nedokončila větu, když na mě vztekle vykřikla, že nemám vychování a že mě udá, jestli se neuklidním. Nečekala jsem to. Ještě nikdy mi nikdo nevyhrožoval přímo udáním, takže jsem jen zůstala oněměle stát a zírala na ni, dokud se psem zase nezašla zpět do baráku. V tu chvíli jsem byla fakt ráda, že jsem Lea neudala. Po-

kud je možný se cítit jako zločinec jenom proto, že vám tím někdo vyhrožuje, jak by mu asi bylo, kdybych ho skutečně nahlásila?

Než se začalo stmívat, ještě jsem několikrát vytočila jak Mirku, tak její mámu. Ale bylo to jako volat duchům. Nikdo mi to nebral. Už se ani neobtěžovaly mi to vytípat. Nakonec si vypnuly telefony. Cítila jsem se podvedená... Mirkou, učitelkou, doktorkou, tou povídkou – a i tím klukem. Ale copak se člověk může cítit podvedený někým, koho sotva zná?

* * *

Chodila jsem na místa, která jsme měly s Mirkou rády, a četla tu knihu. Svět bez Mirky se zdál ale strašně tichý a nudný. Nikdo mi nepřipomínal, jaké jsem nemehlo a knihomol. Nikdo si se mnou nedal přísně hygienicky připravený oběd nebo si do noci neposílal obrázky a videa kočiček. Četla jsem tu velkou barevnou knihu, a i když v ní všechny ostatní povídky končily dobře, cítila jsem se mizerně. Všechny měly tak absurdní a neskutečný příběh. Jak by taky mohly být skutečný? Lidi tam lezou na stromy, skáčou z letadel, potápějí se v oceánu a všichni žijou... šťastně. Přežijou a mají jeden druhého, tak proč ta povídka s Leem skončila takhle?

A proč moje nejlepší kamarádka je v jakési domácí karanténě a má zakázáno se se mnou stýkat?

Nedokázala jsem na to všechno přestat myslet. Chtěla jsem se alespoň zeptat Lea na tu povídku, jenže jsem znervózněla jen z představy, že s ním zase mluvím a hrozí mi nebezpečí. Smrtný nebezpečí. Byla to koneckonců jenom povídka, jenom knížka. Takže to mohlo počkat, až ho potkám v knihovně.

Naopak Mirka, ta byla skutečná a já musela zjistit, co s ní je.

* * *

Ve čtvrtek jsem si koupila plavky a vydala se na plavání, kam Mirka chodila. Sotva jsem si je ale oblékla, cítila jsem se hrozně nahá. Ve vzduchu všude páchl chlór. Takže tohle je plavecký bazén. Nervozitou se mi potily ruce a brněly mě konečky prstů. Tohle zvládneš, kvůli Mirce to zvládneš, opakovala jsem si.

Vykoukla jsem z šatny a držela při tom kolem těla pevně ovázaný ručník. Spodní díl plavek se mi zařezával do zadku a já za boha nechtěla, aby to někdo viděl. Došla jsem až k bazénu a pozorovala tu klidnou lesklou hladinu s husí kůží na rukou. Tohle byl přesně ten důvod, proč

ta kniha musela lhát, už jenom tahle voda vypadala děsivě, jak by někdo mohl vlézt do oceánu?

Na druhé straně bazénu se začínal scházet hlouček lidí. Mirčín oddíl? Doufala jsem v to.

Pomalou, abych neuklouzla na zatraceně mokrých dlaždičkách, jsem za nimi došla.

„Heleme se, nováček!“ zpozorovala mě holka vysoká snad dva metry.

„Ahoj!“ chci zakřičet, ale krk mám stažený tak, že spíš vypísknu jak vyděšený sysel.

„Nejsi ty Mirčina bestka?“ zeptá se mě hubený kluk s patkou.

„Jsem...“

„No to je bezva!“ řekne znovu vysoká.

„Nevíš, co s ní je?“ pokračuje ten kluk. „Nebyla tu už skoro dva tejdny a nikdo nám nic neřek.“

Tak to je v háji, pomyslím si a je mi do breku. Jestli nevím, co s ní je? Bojím se, že kdybych odpověděla, poznali by, jak je mi zle, a tak jen zavrtím hlavou.

„Škoda,“ rozhodí kluk rukama a začne něco hledat v batohu.

Oni se o ni nebojí.

Uvědomila jsem si, že mi na ruce vibrují hodinky, a tak jsem se neochotně podívala. Čtyři lebky. Parádička. Cítila jsem, jak se mi rozkle-

pala brada. Na tohle nemám... Otočila jsem se, a aniž bych jim cokoliv řekla, pustila jsem se krokem tučňáka k šatně. Něco na mě volali, ale mně to bylo jedno. Potřebovala jsem do bezpečí. Někam, kde je klid a kde to znám.

Knihovna.

Potřebovala jsem do knihovny.

* * *

Seděl u jednoho z tabletů a něco četl. Nevšiml si mě. Posadila jsem se do svého obvyklého křesla a civěla na něj, ale pokaždé, když se trochu pohnul, jsem svůj pohled stočila ven z okna. Pak jsem si začala připadat jako šílená. Co jsem tu vlastně chtěla dělat? Nedokázala jsem jít za ním a Mirce jsem tu také nemohla pomoci. Takže jsem po dalších několika nesmyslných minutách vstala a chtěla odejít. Ale ve stejnou chvíli se zvedl i on. Podíval se na mě a v jeho výrazu bylo něco přátelského, děsilo mě to. Nohy mi okamžitě ztěžkly a já stála na místě jako trubka, zatímco se ke mně blížil. Aspoň jsem trapně předstírala, že luštím něco na diginástence před sebou.

„Domů? Už tak brzy?“ promluvil a já se usilovně snažila nemyslet na vibrující hodinky a deset lebek.

„Jsem... unavená,“ plácla jsem první blbost, která zněla věrohodně.

„A to je zrovna dneska tak hezky... Dočetlas už tu knihu?“ zeptal se s nepředstíranou zvědavostí.

„Jo,“ odpovím, „ale nechápu...“

„Co?“

„Ta povídka s Leem končí špatně...“

„Smrt nemusí bejt přece vždycky špatná.“

„Ale... Ty se jmenuješ stejně.“

„Byla to oblíbená kniha mojí mámy.“

„To je celkem zvrhlý...“

„Vlastně ani tolik ne... Díky té knize jsem pochopil, proč... no... To je jedno. Co jinak? Bavila tě?“

„Já... vlastně nevím.“

„Nedokážeš říct?“

„Asi ne...“

„Nejspíš vím, jak se cítíš.“

Jak by mohl vědět, co cítím? On. Chodí si deštěm. Nemá z ničeho strach. Dokonce ani nemá hodinky! Jak by to jenom mohl vědět?

„Taky bych tomu nevěřil, kdybych ji četl tak před rokem, před dvěma...“

Nechápavě na něj svraštím obočí.

„Vážně už chceš jít? Něco bych ti ukázal.“

Podívala jsem se na hodiny a chtěla říct, že to nejde, že musím domů, když mě najednou chy-

til za ruku a třikrát rychle poklepal na postranní tlačítko. Kostlivci zmizeli.

„Cos to udělal?“ vyjela jsem na něj až příliš nahlas. Návštěvníci knihovny se po mně otočili. I knihovnice se na mě vyčítavě podívala, ale všimla si Lea a rázem se zatvářila, jako by se nic nestalo.

„Nechal jsem je, ať si na mě zvyknou,“ odpoví s ironií v hlase.

„Ale...“

„Ode mě ti nic nehrozí.“

Zůstala jsem na něj s úžasem zírat. Jak to může říct tak jistě? Tak v klidu? Člověk bez hodinek, bez znalosti nebezpečí. Beze strachu.

„Půjdeš se projít?“

* * *

Ploužila jsem se vedle něj, jako bych to měla za trest. Lidi se po nás otáčeli, protože neměl ani roušku. Já ji měla, takže alespoň v tomhle směru mi nic nehrozilo. Dlouho mluvil hlavně on. Všechna slova se mi totiž zadržávala v krku a slovosled ve větách byl najednou něčím neskutečně složitým. Nějakou dobu jsem přemýšlela, že bych se měla někam vypařit, jenže v celých Holešovicích, kde jsme začali, nebylo moc kam. Byl tu jeden školní areál vedle

druhého, občas také jídelna, tělocvična, knihovna a samozřejmě podzemka, kterou jsme už minuli. Ale čím déle jsme šli, tím méně jsem to pokládala za nutný. Měla jsem z něj strach, ale... sama jsem nevěděla proč. Říkal mi to Orloj, jenže Leo nebezpečně nevypadal.

Cestou se nám podařilo vyhnout se všem strážcům. Měla jsem z nich vlastně větší strach než z Lea. Co by mi udělali, kdyby mě načapali na procházce s klukem bez Orloje? Nechtěla jsem si to představovat. Leo v tom už ale naštěstí uměl chodit a bez většího přemýšlení mě vedl mimo hlavní ulice. Přešli jsme Trojský most – koho by vůbec napadlo jít přes most pěšky? – a asi půl hodiny nato jsme došli ke staré botanické zahradě. Pořád se tomu sice říkalo botanická zahrada, ale areál byl zavřený, co si pamatuji. Naši tam ještě byli, ukazovali mi kdysi fotky a vyprávěli, že kvůli pražskému ovzduší nesplňovala zdravotní kritéria pro volnočasovou přírodní aktivitu, tak botanickou přestěhovali někam ke Kokořínu.

Leo zamířil rovnou dovnitř a já se bála říct, že bychom to měli otočit. Nikdy bych až sem sama nešla, ale něco ve mně si přálo vidět to, co jsem viděla jen doma na fotkách. Na hodinkách se sice zase rozblikali čtyři kostlivci... ale příroda v bývalé zahradě vypadala tak krásně. Bylo

to tu zarostlé, to rozhodně, ale pořád se daly rozeznat chodníčky a zvláštní, touhle roční dobou už povětšinou opadané stromy a keře.

Nechtěla jsem mu přiznávat, že jsem tu nikdy nebyla, ale Leo sám se mi svěřil, že tu byl poprvé teprve loni. Přesto jsem měla divný pocit v žaludku, z neznámého místa i z kluka bez Orloje. I z jeho občasných úsměvů – i když jsem si byla skoro jistá, že jsou přátelské. Že mi neublíží.

Byl tu klid a člověk vnímal úplně nové věci – zpívali tu ptáci, šumělo listí a nejhlasitější zvuk v celém parku byly naše kroky na šterkové pěšince.

Když jsme došli mezi několik vzrostlých stromů, Leo zrychlil, pak se vyhouplnul na spodní větev jednoho z nich, udělal pár mrštných pohybů, a najednou seděl proti mně na větvi, dobré dva metry nad zemí. „Tohle bylo ve druhé povídce, vzpomínáš?“ nadhodil jakoby nic a já jen užasle přitakala.

„Chtěla sis to zkusit, když jsi to četla?“

„To nevím...“

„A věříš už, že to jde?“

Přikývla jsem.

„Tak pojď, je tu dost místa i pro tebe.“

„To nejde...“ zaprotestovala jsem nejistě.

„Proč by to nešlo?“

„Je to nebezpečný...“

„Vidíš snad, že by se mi něco dělo? Zvládneš to, pojď,“ naléhal a seskočil dolů. „Pomůžu ti.“

„Nemůžu,“ zašeptala jsem a krk měla úplně stažený děsem. Už teď Orloj vyhodnotil pět kostlivců. Musím utéct, napadlo mě. Měla jsem utéct, dokud byl čas.

Leo ke mně ale přistoupil, chytil mě za předloktí a úplně klidně mi řekl: „Věř mi.“ A pak mi začal hodinky sundávat. Byla jsem tak v šoku, že jsem zůstala stát a nebránila se. Teprve když jsem viděla, jak je drží v prstech, zpanikařila jsem. Já tu umřu, rozeznělo se mi v hlavě, já tu určitě umřu. Vedl mě ke stromu, říkal mi, co mám dělat, ale já ho nedokázala vnímat. Vyzvedl mě a já se křečovitě chytla silné větve. Kůra byla hrubá a drolila se mi pod prsty. Přitáhla jsem se a přehodila přes větev jednu nohu. Pomalu jsem se posouvala výš. Ruce se mi potily a klouzaly tak, že mě nahoře držel snad jen pud sebezáchovy. Najednou jsem si uvědomila, že už mě Leo pustil a já tu teď stála sama – na stromě. A měla pocit, že mi srdce vyskočí z hrudi strachem.

„Prosím... pomoz mi“ zašeptala jsem k němu a on vysvětlil, co mám dělat, a pomohl mi slézt. Trvalo to jen chvíli, najednou jsem seděla na zemi. Třásla jsem se a Leo byl u mě.

Nasadil mi zas hodinky. Žádní kostlivci tam nebyli. Neznámé teplo se mi po těle rozlilo jako lék. Bylo to divný, mohla jsem umřít, měla bych být našťvaná, vyděšená, ale cítila jsem se šťastná.

V tom nevěřicném opojení z neznámé svobody jsem si ani nestihla všimnout, jak utíká čas, a probrala se až sama v podzemce cestou zpátky. Leo mě chtěl doprovodit, ale to jsem mu vymluvila, bydlela jsem jen o pár stanic dál v nové obytné části. Navíc bychom z toho mohli mít průšvih oba. Orloj mi zase ukazoval čtyři lebky, ale to už nebylo nic nového. Hlavou mi běžel dokola jen ten pocit, jak jsem stála na stromě, a hlavně když jsem pak dosedla šťastná na zem a vedle mě klečel Leo. Když jsme se loučili, slíbil, že tohle byl jen začátek. Čeho?

* * *

Doma táta instaloval do oken nový filtr proti bakteriím a virům, prý rozšířili výrobu a budeme vůbec první, co to můžou vyzkoušet a bezpečně větrat. Vypadal skoro jako mikrotenový sáček, jen byl mnohem pevnější a nebylo přes něj skoro nic vidět. Ne že bych se někdy extra kochala výhledem z okna, jedno léto jsem dokonce měla permanentně zatažený závěsy, pro-

tože jsem si někde přečetla, že slunce škodí, a já husa se tak vyděsila, že jsem žila potmě jako můra. Teď mi to najednou vadilo... K čemu jsou okna, když si je budeme zalepovat? Nic jsem ale neřekla, takže jsem jeden mikrotenový sáček měla v okně nakonec taky.

* * *

Ve škole začalo zkouškový. Psaly se testy, zkoušelo se a Mirka se tu stále neukázala. Přemýšlela jsem, jestli může z domova školu zvládat, a tak trochu tajně doufala, že jí ty testy pošlou nebo za ní alespoň někdo zajde, ale bylo mi jasné, že by to nikdo neriskoval chodit za nemocnou.

Když jsem šla domů, na chodbě se shlukovaly úplné davy. Studenti utvořili hlouček kolem nástěnek, tlačili se a evidentně se při tom bavili. Nezajímalo mě to, ale když jsem vyšla ven, zavolala na mě ta vysoká holka z bazénu. „Už jsi to viděla?“

„Co?“

„No o Mirce...“

Rozbušilo se mi srdce: „Co o Mirce?“

„Aha, no... Běž se podívat na nástěнку hele.“

Nacpala jsem se do hloučku lidí a tam to bylo. Jeden pitomej papír s černým rámečkem...

S politováním vám oznamujeme, že studentka, dcera, vnučka a kamarádka Mirka Pilná nás navždy opustila...

Zůstala jsem tam stát a cítila, jak se mi z očí nekontrolovatelně valí slzy. Tu větu jsem četla snad třikrát. Ne. Tohle nejde. Nesmí. Pak jsem se rozeběhla školní chodbou a bez klepání vrazila do kabinetu třídní. Nevrlá se na mě podívala nechápavě, ale hned najela na svůj klasický pedantský tón: „Simono, můžeš mi vysvětlit, co to má znamenat?“

„Mirka... Co se stalo? Víte o tom?“ vydralo se ze mě. Chtělo se mi řvát. Pořádně nahlas řvát.

„Neměla bych o tom mluvit. Ty jsi ale v pořádku, byla jsi na prohlídce, je to tak?“

„Nejde o mě... Chci vědět, co se stalo jí! Čekala jsem na ni jakou dobu a nikdo mi neřekl vůbec nic!“

„Byla to nehoda... Nemoc,“ zarazila se na chvíli Nevrlá. „Byla nemocná a podlehla tomu, Simono, nemusíš vědět víc.“

„Vždyť vy mi lžete!“ tentokrát jsem fakt zarvala a jedním pohybem vztekle strhla nějaký kabát z věšáku. Věšák se převážil a dopadl přímo na učitelčin stůl. Srazil při tom sklenici s vodou, která se skutálela na zem. Teprve tříštění skla tu ženskou zřejmě probralo.

„Simono!“ zařvala, ale pak se nuceně ovládla: „Co to vyvádíš? Uvědomuješ si, že bych tě za to mohla nahlásit?“

Na ruce mi zavibrovaly hodinky, jen letmo jsem na ně mrkla. Pět kostlivců. Krásný.

„Běžte do háje,“ řekla jsem spíš pro sebe, ale bylo mi jasné, že mě musela slyšet. Vyletěla jsem ven na chodbu, aniž bych za sebou zavírala. Mirka nebyla nemocná – vždyť se se mnou smála! Ještě den předtím, než zmizela, smála se se mnou a bylo jí fajn!

* * *

Potřebovala jsem na vzduch. Mluvit s někým normálním.

Potřebovala jsem mluvit s Leem.

Venku jsem si nasadila roušku, ale po pár metrech ji hned sundala. Špatně se mi dýchalo a ten zkurvený hadr mi jenom překážel! Do knihovny jsem vrazila s mokkými tvářemi a rozepnutou bundou, ale Leo tam nebyl. Vyčerpaně jsem se sesunula na svoje křeslo. Nechápala jsem to. Mohl snad Orloj selhat? Co by se muselo stát, aby Mirka Orloj neposlechla... V hlavě jsem měla příliš otázek a zároveň úplný prázdno. Nevím, jak dlouho jsem tam jen tak seděla, brečela a nebyla schopná se pohnout. Nenáviděla jsem

tenhle svět. Mirka byla jedna z nejpoctivějších lidí, které jsem kdy potkala. Respektovala nařízení, Orloj, všude byla na čas a všechno dělala důsledně a s rozvahou. Jako architektka by byla tak skvělá... Nebylo to fér. A já to chtěla někomu říct, chtěla jsem něco udělat, do něčeho si kopnout, uklidnit se. A všem ukázat, jak skvělá to byla kámoška, ale nevěděla jsem jak...

„Jsi v pohodě?“ ozvalo se najednou vedle mě a já tomu hlasu leknutím div jednu nevrzila. Vůbec jsem si nevšimla, že se tu Leo objevil a přisedl si. Nevím ani, jak se stalo, že mě pak objal a já mu brečela v náruči, ale byla jsem tak ráda, že je u mě... Když jsem se konečně trochu sebrala, poděkovala jsem mu.

„Za co?“

„Že jsi přišel.“

„Pořád máme před sebou skoro celou knihu povídek,“ řekl a já měla v tu chvíli hroznou chuť ho prostě obejmout a na všechno zapomenout. Ale neudělala jsem to. Bylo by to pitomý...

„Jo...“ odpověděla jsem místo toho.

„Povíš mi, co se stalo?“ naléhal, a tak jsem ztišila hlas a řekla slova, která mě samotnou vyděsila: „Myslím, že moji kamarádku zabili.“

„Mirka? Mirka byla tvoje kamarádka?“

„Jo...“

„Jaks přišla na to, že ji někdo zabil?“

„Já... Vlastně to nevím, ale všechno je prostě moc divný. Najednou zmizela, nikdo o tom nemluvil a Nevrlá... teda učitelka, když jsem za ní šla, řekla místo nemoc *nehoda*.“

„Kde Mirka bydlí?“

„U Staromáku... Týnská ulice.“

„V chudý čtvrti?“

„Její táta je řadový technik a máma pracuje ve skladu s potravinami, nikdy si nemohli dovolit víc...“

„Tak dobře, jdem.“

„Kam?“

„No ke Staromáku.“

* * *

Šli jsme rychle a skrývali se v postranních ulicích před strážci. Srdce mi tlouklo až v krku a žaludek se otáčel a zvedal strachem, že nás teď někdo chytí a všechno bude ještě víc v háji... Ale cítila jsem se díky Leovi silnější, sebejistější, za celou dobu mě ani nenapadlo kouknout na hodinky.

V okolí náměstí naštěstí nebyla ani noha, začínala noc a touhle dobou už byla většina lidí doma.

Skryli jsme se a doufali, že se ještě někdo, kdo bydlí ve stejném baráku jako Mirka, vrátí

takhle pozdě domů. Měli jsme štěstí. Asi za půl hodiny se objevila ta protivná sousedka s pudlem. Když prošla, Leo vyběhl z našeho úkrytu a strčil nohu mezi dveře. Počkali jsme, až chodba utichla, a pak jsme za sebou zavřeli.

Mirka bydlela ve starém domě, takovém, co nemá výtah a jeho chodby jsou temné a chladné. Když jsem tu byla přes den, nikdy mě nenapadlo, jak ten dům působí děsivě a omšele. Nechtěli jsme na sebe upozorňovat, takže jsme si svítili jen mobily. Než jsme ale došli do pátého patra, zastavila nás policejní folie. Už jsem ji párkrát viděla. Naposledy, když v podzemce někdo spáchal sebevraždu. Natáhli ji jako stěnu přes celé nádraží, takže nikdo neviděl, co se za ní děje. Naštěstí se dala docela snadno protrhnout. Použili jsme hrany klíčů a téměř hned nás do nosu praštil smrad desinfekce.

Nechápala jsem to. Proč policejní folie? Pokud byla Mirka nemocná, dávala by desinfekce smysl. Běžně desinfikovali byt i po nachlazení, chřipce nebo angíně, na které nikdo neumřel, ale proč celé patro? A co s tím má co dělat policie? Něco tu fakt nehrálo.

V Mirčině poschodí jsme našli jen prázdný byt. Prázdný a s dveřmi dokořán. Někdo odtud všechno odvezl. Jména na zvoncích byla vyresetovaná. Vešli jsme do bývalého bytu Mirčiny

rodiny. Smrad desinfekce tu byl neúnosný. Poprvé jsem byla fakt ráda, že u sebe nosím roušku, Leo si dal před obličej alespoň rukáv. Na starém sešlapaném koberci v chodbě bylo ještě poznat, kde stál nábytek. Šla jsem rovnou do jejího pokoje. Nevím, co jsem čekala. Zázrak. Mirku...

Ale nezbylo tu nic. Jen vybledlá modrá barva na stěnách.

„Nechápu to...“ pronesla jsem pro sebe.

„Chtěli to zamaskovat,“ odpověděl mi Leo šeptem.

„Mirčinu smrt?“

„Chybu Orloje.“

„Chybu?“

„Ano... Přemýšlel jsem o tom už nějakou dobu. A je to taky jeden z důvodů, proč jsem si sundal hodinky.“

„Proč?“

„Ovládal mě, omezoval... A něco mi celou dobu říkalo, že to není fakt tak přesný, jak nám tvrděj. Koukáš na zprávy?“

„Jo?“

„A viděla jsi někdy někoho bez Orloje? Kromě mě, samozřejmě...“

„Jestli jsem... Tak jasně, že ne. Je přece trestný nemít hodinky.“

„A přitom tam pořád tvrděj, že ho někdo neposlech, a proto zaklepal bačkorama, co?“

„Ale...“ najednou jsem nevěděla, co k tomu říct.

Co když měl pravdu?

Stála jsem uprostřed pokoje a celé tělo se mi klepalo. Všimla jsem si rýh na zárubni dveří, byly tam pastelkami připsané data. Když jsem byla u Mirky poprvé, bylo mi asi pět, moc si toho nepamatuju, ale její rodiče na mě byli děsně milý a než jsem odešla, měřily jsme se tu společně u toho futra. Vždycky byla vyšší. A mě tím pěkně štvala. Přestaly jsme se měřit někdy po skončení základky. Ty rýhy tu pořád byly, i když všechno ostatní bylo pryč.

Mirka byla pryč.

„Měli bychom jít,“ probral mě Leo a já ho v tichosti, abych se zas nerozbrečela, následovala ven. Všechno to na mě padalo – když jsme šli sem, nevím, co jsem si myslela. Ale teď byl všechn ten stres a hrůza ze zjištění, co se tu stalo, jenom horší. Klepala jsem se a zároveň měla pocit, že mám horečku. Orloj ale ukazoval jen dvě lebky. Hah. Orloj. Kostlivečci zatracený.

Začínalo pršet, takže jsme zašli pod portál Týnského chrámu a dívali se, jak se z těch pár kapek stává fakt nechutnej slejvák. Okamžitě mi došlo, že s sebou nemám pláštěnku a že bez ní promoknu na spodní prádlo dřív, než dojdu za první roh. Vlasy mi těžkly vlhkostí a mně

to připomnělo ten den, kdy jsem běžela domů z knihovny a totálně zmokla.

„Vím, že jsi vyděšená, Sim, ale nejsi na to sama,“ řekl najednou Leo a myslel asi Mirčinu smrt nebo ty podivnosti kolem Orloje, ale já právě trnula hrůzou z toho lijáku.

„Nemůžu jít v tomhle domů,“ vysvětlila jsem.

„V dešti?“

„V dešti.“

„Nemáš něco na sebe?“

„Ne...“

„A máš strach?“

„Uhm,“ přikývla jsem a nasucho polkla. Bylo to pěkně v háji. Obloha byla tmavá a tohle mohlo trvat klidně celý hodiny.

Leo najednou vykročil z naší malý skryše. Viděla jsem, jak se mu vlasy, bunda i mikina okamžitě nasákly vodou. Idiot.

„Zbláznil ses?“ zavolala jsem na něj a zároveň začala mít strach, že mě tu prostě nechá.

„Není to tak strašné,“ řekl a pak roztáhl ruce k nebi. Zbláznil se. Určitě...

„Tohle je život, Sim,“ zakřičel, ale stejně bylo těžký ho v tom slejváku slyšet.

„Pojď, uděláme to jako se stromem.“

Nato jsem se okamžitě přimáčkla na dveře bývalého kostela. *On mě chce dostat na déšť,* ozvalo se mi v hlavě a já se vyděšeně podívala